

- a) všeobecně 1400 g mouky týdně, z toho 900 g mouky na chléb a 500 g mlýnských výrobků;
 b) pro těžce pracující 2100 g mouky týdně, z toho 1575 g mouky na chléb a 525 g mlýnských výrobků.

Odeběre-li se chléb, počítá se za 5 g mouky 7 g chleba. Jak při všeobecné dávce (sub a) tak při dávce těžce pracujících (sub b) budiž dle možnosti na dávku moučných výrobků vydáváno po 250 g na osobu v mouce vařivé (pšeničné, ječné) zbytek (250 g resp. pro těžce pracující 275 g) v jiných mlýnských výrobcích jako v kroupách, krupici, ovesné rýži, pravé rýži, ovesných vločkách.

Dávka těžce pracujících přiznává se těhotným ženám od třetího měsíce těhotenství.

Pro děti až do dovršení třetího roku věku lze k žádosti přednosty domácnosti, matky neb osoby, již náleží o děti pečovat, odebrati příslušné množství zcela nebo z části v krupici, ovesných vločkách neb ovesné krupici.

§ 3.

Zemské politické správy určí modalitu, za jakých možno přiznati v předchozím paragrafu uvedené výhody těhotným a dětem do dovršeného třetího roku, dále pak modalitu a předpoklady, za jakých lze poskytnouti těžce nemocným výhod při odběru mlýnských výrobků.

Zemské politické správy vydají dále bližší předpisy o výrobě, prodeji a ceně chleba, při čemž budiž vzata za základ normální, jednotná váha bochníku chleba vyrobeného z 900 g chlebové mouky, t. j. 1260 g chleba, jehož cena nesmí při ceně chlebové mouky 80 hal. za 1 kg převyšovati K 1.18 (1 kg chleba 92 h) resp. v místech s potravní daní K 1.22 (1 kg chleba 94 hal.), jakož i předpisy o úpravě a používání úředních výkazních lístků o spotřebě chleba a mouky.

§ 7 nařízení ministerstva obchodu v dohodě s ministerstvy vnitra, orby a financí ze dne 20. prosince 1915, z. ř. č. 379, o povinnosti prodavačů chleba prodávati skrojky, dále § 3 nařízení ministerstva vnitra ze dne 15. ledna 1916, z. ř. č. 15, o zvláštních výkazech pro osoby, které se stravují v hostinských podnicích, lidových kuchyních a pod., se zrušuje.

Článek II.

Politické zemské správy se zmocňují povolití výdej mléčných výkazů v případech zvláštního zřetele hodných osobám, nabyvším obilí i po 31. prosinci 1918, vzdají-li se moučenek případně chlebenek na dobu, po kterou mají vystačiti s množstvím získaných mlýnských výrobků dle přípustné spotřební dávky, stanovené v § 2 tohoto nařízení.

Ostatní předpisy čl. II. nařízení ze dne 22. listopadu 1918, č. 42 Sb. z. a n., zůstávají v platnosti.

Článek III.

Toto nařízení nastupuje na místo nařízení ministerstva pro zásobování lidu ze dne 7. ledna 1919, č. 21 Sb. z. a n., a nabývá ihned účinnosti.

Švehla v. r., v zast. min. předsedy.

Dr. Rašín v. r.	Dr. Soukup v. r.
Dr. Stránský v. r.	Dr. Winter v. r.
Dr. Vrbenský v. r.	Staněk v. r.
Dr. Zahradník v. r.	Prášek v. r.
	Dr. Hruban v. r.

Cis. 113.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 6. března 1919

o obmezení výplat a zakazu vývozu.

Na základě zmocňovacího zákona ze dne 25. února 1919, č. 84 Sb. z. a n., nařizuje se toto:

Článek 1.

Výplaty a převody kuponů a úroků z cenných papírů, které se nalézají na území Československé republiky, anebo papírů tuzemských, které se nalézají v cizině, ale jsou majetkem občanů, kteří se v Československé republice déle než jeden rok zdržují, až na další se zakazují.

Ústavy a společnosti, které vydaly cenné papíry, jsou povinny zadržeti celý obnos na kupony a úroky připadající až do doby, kdy výplata bude upravena a povolena.

Článek 2.

Cenné papíry, valuty, zlato a stříbro nesmějí býti z území Československé republiky beze svolení ministerstva financí vyváženy. Osoby cestující do ciziny smějí s sebou vzíti pouze obnos 500 K, cestují-li s rodinou nejvýše 1000 K v okolovaných bankovkách. Za stejných omezení zakazuje se vývoz šeků, směnek, poukázek a vkladních knížek, jež jsou splatny na území Československého státu.

Při cestách do Italie, Švýcarska, Francie, Holandska, Anglie a Ameriky nesmějí cestující vzíti s sebou více než 1000 franků, při cestách do Německa a do nordických států ne více než 1000 marek. Pro vývoz vyšších obnosů jest zapotřebí povolení Československé devisové ústředny, na němž vyznačen jest souhlas ministerstva financí.

Článek 3.

Dovoz a zasilání jedno- a dvoukorunových bankovek Rakousko-uherské banky do území Československého státu je zakázán. Cestujícím do tohoto území se dovoluje vézt s sebou v těchto bankovkách jen množství obnos 50 K nepřesahující.

Článek 4.

Peněžní ústavy smějí vydávat akreditivy do ciziny na cizí měnu jenom se svolením Československé devisorové ústředny, pokud jde o obnosy do 1000 franků.

Článek 5.

Každý obyvatel Československé republiky jest povinen do 14 dnů po účinnosti tohoto nařízení nabídnouti cizí valuty a cenné papíry znějící na franky, libry šterlinků, dolary, liry, holandské zlaté, bulharské a rumunské lvy československé devisorové ústředně ku koupi za kurs, který ústředna tato určí. Prokáže-li, že valuty tyto zapůjčil Československé republice ve smyslu zákona ze dne 25. února 1919, č. 88 Sb. z. a n., jest od této nabídky osvobozen.

Ti, kdož mají pohledávky v cizině z doby válečné i předválečné, jsou povinni je ohlásiti Československé devisorové ústředně do 8 dnů ode dne účinnosti tohoto nařízení aneb do 8 dnů po vzniku pohledávky.

Článek 6.

Kdo překročí ustanovení čl. 1., 2., 3. a 4., dopouští se přečinu a bude potrestán pokutou do 30.000 K aneb vězením do 6 měsíců senáty zřízenými dle čl. III., § 5. cís. nařízení ze dne 16. března 1917, z. ř. č. 124. Trest vězení nelze přeměnit na pokutu; obnosy nad dovolenou míru nalezené propadají ve prospěch státu. Peněžní ústavy ručí za pokuty uložené jich úředníkům.

Článek 7.

Kdo nesplní povinnosti v čl. 5. uložené, bude trestán pokutou do 5000 K nebo vězením do 1 roku senáty zřízenými dle čl. III., § 5. cís. nařízení ze dne 16. března 1917, z. ř. č. 124. Valuty a pohledávky v cizině mohou býti prohlášeny za propadlé ve prospěch státu.

Článek 8.

Výkon tohoto nařízení ukládá se ministru financí.

Článek 9.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Švehla v. r. v zastoupení min. předsedy.

Dr. Rašín v. r.

Habrman v. r.

Staněk v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Dr. Soukup v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Stránský v. r.

Dr. Zahradník v. r.

Klofáč v. r.

Čís. 114.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 6. března 1919,

jímž se mění ustanovení o obmezení výplaty vkladů u peněžních ústavů.

Na základě zákona z 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., ze nařizuje:

§ 1.

Obmezení co do přijímání a výplaty vkladů peněžních ústavů, zavedené nařízením ministra financí ze dne 25. února 1919, č. 86 Sb. z. a n., mění se takto:

Peněžní ústavy smějí od 10. března 1919 přijímat vklady. Pro vklady učiněné před 1. březnem 1919 zavádějí se do 24. března 1919 včetně tato obmezení:

a) ze vkladů na vkladní knížky a běžné účty smějí peněžní ústavy vypláceti vkladatelům týdně nejvýše 15 procent vkladů ze dne 28. února 1919;

b) jde-li o vybrání vkladu, aby mohly býti vyplaceny mzdy, platy zřízenců a úředníků, podpory nemocenské, nájemné a pachtovné, premie pojišťovací, daně a dávky veřejné, je možno jíti i nad obmezení odst. a), musí však majitel vkladu předložiti průkaz, že požadovaná částka jest k tomuto účelu určena a že ji tak bude použito.

Výplaty pod a) a b) uvedené nesmí úhrnem převyšovati 50 procent vkladu z 28. února 1919.

§ 2.

Vklady učiněné počínajíc 10. březnem 1919 jsou volny.

§ 3.

Od 25. března 1919 platí ustanovení čl. 10. nařízení ze dne 4. března 1919, č. 110 Sb. z. a n.

§ 4.

Peněžní ústavy nesmějí snížit pod míru platnou do 26. února 1919 úrokovou sazbu ze vkladů, pokud nařízením ze dne 4. března 1919, č. 110 Sb. z. a n., a tímto nařízením výplata jest obmezena.

§ 5.

Překročení tohoto nařízení tresce se pokutou do 5000 K nebo vězením do tří měsíců. Za zaplacení pokuty uložené úředníku ručí ústav. Trest vězení nelze přeměnit na pokutu.

§ 6.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení a provedením pověřuje se ministr financí.

Švehla v. r. v zastoupení min. předsedy.

Dr. Rašín v. r.

Habrman v. r.

Dr. Stránský v. r.

Dr. Soukup v. r.

Staněk v. r.

Dr. Zahradník v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Klofáč v. r.

Dr. Winter v. r.

Stříbrný v. r.